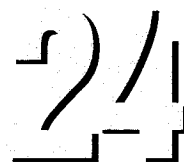

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

ROČNÍK X

číslo 3

30. 11. 2001

BYLO TO JIŽ DÁVNO

Ve stínu lva

Na území ČSR nesekakovali za druhé světové války výsadkáři pouze ze západu. Přestože patřili k prvním, kteří program pomoci domácímu odboji otevřeli, nepatřili k těm nejpočetnějším. Českoslovenští parašutisté přicházeli vzdušnou cestou také z východní fronty v mnohem větším počtu (přibližně 3x více skupin a provedených operací a 4x více osob). Jejich osudy jsou vzhledem ke zvláštnostem východní fronty mnohem méně postižitelné, ale přibližně u 400 osob jsou známy.

Československá zahraniční armáda se v roce 1939 rodila ve složitých poměrech emigrace, které scházelo vše, počínaje jednotným politickým vedením s jasným politickým programem a konče pevnou vojenskou organizací, zajištěnou nezbytnými právními atributy. Ne všichni, kdo se po 15. březnu 1939 rozhodli k odchodu do emigrace, tak činili z ryze vlasteneckých a vojenských důvodů. Poměry na okupovaném území tzv. protektorátu i na Slovensku přiváděly do Polska skupiny osob přehajících z důvodů rasových, politických, sociálních a také jednotlivce motivované dobrodružnými povahovými sklony a představami. Vlivem nejistého prostředí, vývojem válečné situace a řadou dalších okolností vstupovali do čs. zahraniční armády, jelikož neměli v zahraničí jiných možností k obživě a nejpříjemnějším způsobem tak řešili své sociální postavení i situaci cizinců, kterým jinak hrozila internace. Zavlékli však do rodícího se, a proto křehkého, vojenského organismu řadu odstředivých a nebezpečných tendencí, jako antisemitismus, přepjatý protiněmecký nacionalismus, komunistickou ideologii atd.

Patřilo sem i hnutí „hvězdářů“. Tzv. „hvězdářů“ představovali skupinu levicově orientovaných osob s dobrodružnými sklony a tendencemi k anarchismu a konformismu, pocházejících převážně z nejhudších sociálních vrstev předválečného Československa. Komunistická propaganda v jejich řadách nalézala živnou půdu zvláště po 23. srpnu 1939, kdy SSSR uzavřelo s Německem smlouvu o neutočení. Reprezentovali nespokojené jednotlivce odmítající pevnou vojenskou kázeň, organizaci a podřízení se jednotné politické linii dr. Edvarda Beneše. Nebyli příliš početní, ale jejich vliv vzrůstal po oslabení početních stavů Východní skupiny

čs. zahraniční armády po odjezdu transportů na Střední východ a zejména v situaci, do níž se část Polského regionu pod velením pplk. Ludvíka Svobody dostala po 17. září 1939, kdy Rudá armáda obsadila východní oblasti Polska.

Od tohoto okamžiku se „hvězdáři“ stali rušivým elementem rozvracející kázeň, semknutost a organizaci Východní skupiny čs. armády, v podstatě internované v různých táborech NKVD. Odmítali se podřízovat rozkazům svých velitelů a velení, které se pokoušelo vyřešit svízelné postavení a nejistou situaci své Východní skupiny jejím převozem do Francie, kde se organizovala čs. zahraniční armáda a stavěla se první čs. pěší divize. Konflikty mezi velením skupiny a „hvězdáři“ postupně narůstaly, živěny jejich demonstrativním označením rudou hvězdou na čepicích, až vyvrcholily 9. června 1941, kdy bylo 53 příslušníků Východní skupiny v táboře Suzdal z armády vyloučeno.

Patřil k nim též Arnošt Langer, rodák z Uherského Ostrohu (*1910). Šlo o židovského emigranta, povoláním zámečníka, údajně vícekrát před válkou soudně trestaného, jenž po okupaci ČSR emigroval do Polska, kde vstoupil do tehdejšího Polského regionu pplk. Svobody a s ním se octl v sovětské integraci. V den přepadení Sovětského svazu Německem se všichni „hvězdáři“ spontánně přihlásili do Rudé armády. Stali se rezervou sovětských zpravodajských organizací, které v jejich řadách nalézali dobrovolníky pro své parašutistické akce směřující do ČSR. Právě z nich byly sestaveny skupiny operace AROŠ v počtu 22 osob, z nichž některé byly v srpnu a září 1941 vyslány vzdušnou cestou na Moravu a Slovensko.

Arnošt Langer mezi nimi tehdy nebyl, snad proto, že nepatřil k nejmladším. V širším výběru sovětské GRU (Správa vojenské rozvědky) však zůstal a byl zřejmě dlouho školen a připravován na špiónážní poslání v protektorátě. Jeho čas se naplnil až 25. března 1943, kdy byl vysazen ve Východním Prusku se svým velitelem a radistou Tristanem Achmem Paltzikem. Tato dvojice představovala zpravodajskou agenturní skupinu vybavenou rádiovým kompletem, šifrovacím klíčem, finančními prostředky, falešnými doklady a osobní krátkou zbraní. Jejím operačním prostorem byla Morava. Zde se měla napojit

na zbytky předválečné organizace, vybudované po 15. březnu 1939 sovětským konsulem v Praze a zpravodajským expertem GRU Leonidem Mochovem. Můžeme tak usuzovat podle zachytných adres, které skupina dostala v Moskvě. S jejich pomocí měli parašutisté vejít do styku s rezidentem sovětské rozvědky Antonínem Kosem (Pepí) z Lužic u Hodonína. Další adresa směřovala k Metoději Uherkovi z Vacenovic u Kyjova, a konečně bylo též plánováno oslovení úředníka kyjovského okresního úřadu Bohuslava (Jaro). A Langer měl být Paltzikovi plně k dispozici jako pomocník, kurýr, znalec prostředí či případná spojka a typář při navazování kontaktů v neznámém prostředí, kam se Paltzik – původem Němec – nemohl z důvodů dekonspirace odvážit. Od Langera naopak sovětská GRU očekávala, že se postará o bezpečné skrytí, utajené byty a vysílací místa pro svého velitele, bude obsluhovat mrtvé schránky, což nebylo nic jiného, než důmyslně zvolená a upravená místa v nenápadném terénu, určená pro mimoosobní konspirační spojení, předávání zpráv a trojrozměrných předmětů. Takových mrtvých schránek měl Langer zřídit několik.

Paltzik s Langerem byli zatčeni krátce po přistání v Německu a předání gestapu do Brna, které se rozhodlo využít tohoto úspěchu a Paltzikova souhlasu k zahájení radiové protihry s centrálou GRU v Moskvě, nazvané LEV. Protože A. Langer byl židovského původu, k vedení protihry nebyl bezpodmínečně nutný a sám nějaké ochoty ke spolupráci nejevil, byl uvězněn v koncentračním táboře Mauthausen a Moskvě bylo nahlášeno, že se zabil při seskoku. Jeho místo v průběhu protihry úspěšně vyplnil konfident ostravského gestapa Jan Kasík, mimochodem též parašutista z SSSR (operace S/I „R“ z roku 1941).

Protihra LEV byla vedena velmi obratně a obezřetně až do května 1945. Gestapu přinesla detailní informace o některých členech ilegální sítě sovětské rozvědky na Moravě a v Čechách a možnost podsouvat po dobu dvou let sovětské rozvědky klamné informace o vojenské, politické a hospodářské situaci na okupovaném území Čech a Moravy. Stalo se tak ovšem bez jakéhokoliv přispění A. Langera, po němž končí stopy v uvedeném koncentračním táboře. S největší pravděpodobností byl popraven v rámci tzv. „sonderbehandlungu“ což byl většinou osud všech zajatých parašutistů z východní fronty, kteří se nepropůjčili ke spolupráci s gestapem.

kol. ŠOLC

Ivan KOLAŘÍK, účastník operace OUT DISTANCE

Operace OUT DISTANCE a ZINC již od svého počátku provázely nepříznivé okolnosti. První pokud o vysazení byl proveden v noci z 25. na 26. března 1942, kdy letoun sice pronikl až na území protektorátu, ale pro hustou mlhu se musel vrátit na mateřskou základnu v Anglii i s parašutisty.

Špatné povětrnostní podmínky, ztráta orientace a z toho vyplývající chybné vysazení místo u Tábora až u Telče, blízko vesnice Ořechov, bylo provedeno 27. 3. 1942. Ke zranění velitele skupiny npor. Adolfa OPÁLKY se přidaly další chyby, které měly tragické následky. Nedostatečně zakořpané padáky po přistání, špatně ukrytý destrukční materiál i naváděcí radiostanice, ztracená náprsní taška s fotografií dívky s věnováním a falešným průkazem se dostaly brzy do rukou gestapa. Ivan KOLAŘÍK se vlakem přemísťuje ke svým rodičům a rodičům své dívky do Valašského Meziříčí, později do úkrytu svého bratra, lékaře ve Zlíně. Tam se cítí jako v pasti, zvláště když gestapo poznalo jeho pravou totožnost a na všech veřejných místech nechalo vyvěsit vyhlášky s jeho fotografií a slíbenou odměnou za udání jako vraha. Tak již po pěti dnech se stal psancem ve vlastní zemi. Nezná nikoho na koho se obrátit

a ti, kdo by mu chtěli pomoci, neví o něm. V zoufalství opouští Zlín, unaven a vyčerpan přichází na okraj Vizovic. Plně si uvědomuje své chyby i možné následky represivních zákroků gestapa. V horečném myšlení vidí jedno řešení jak zachránit své nejbližší. V depresi si vkládá do úst tabletku ciankáli a umírá.

Tak se završil život mladého studenta medicíny v Praze, od protiněmeckých studentských demonstrací 17. listopadu 1939, přes ilegální útek do Francie, kde se zúčastnil ústupových bojů a po kapitulaci Francie odplová do anglického Liverpoolu i se zbytky svého 1. československého pěšího pluku. Od 13. 7. 1940 slouží u 1. pěší brigády v Anglii. Později se dobrovolně hlásí k parašutistům a po náročném výcviku je uznán schopen plnit sabotážní a zpravodajské úkoly v okupované vlasti.

Početná skupina členů MKVV Zlín s členy dalších organizací, každý rok 1. dubna organizují pietní vzpomínku na Ivana KOLAŘÍKA u jeho hrobu na Lesním hřbitově ve Zlíně. O důstojný vzhled hrobu a jeho okolí dobrovolně pečuje člen zlínského MKVV Jaroslav BZONK s manželkou.

kol. ŠULÁK

ZE ŽIVOTA U 72. vppr V KOŠICÍCH

U 72. vppr jsem sloužil v letech 1954 – 1955. Byl to útvar s velice zkušeným velitelským sborem v čele s mjr. ČESALEM, zástupci mjr. HORVÁTEM, Josefem MRÁZKEM a TOMÁŠKOVIČEM. Z odborných náčelníků si pamatuji na kpt. OPLETALA – tělocvikaře a Vlastimila LANGA – náčelníka průzkumu, pracovníky štábu npor. TOMÁŠKA a HALMA. Tehdejší kádr velitelství a štábu vytvářel dobré podmínky pro výcvik a výchovu jednotek.

72. vppr měl velmi dobře vybudovanou materiální, výcvikovou, sportovní a výsadkovou základnu. Překážkové dráhy, tělocvična v jízdárně a polní cvičiště dávaly výborné podmínky pro úspěšný výcvik. Nádvoří útvaru v zimním období pravidelně sloužilo k bruslení a hraní hokeje, v létě jako hřiště na házenou a denní rozvody do zaměstnání praporu.

Vzpomínám na gardové velitele výsadkových rot npor. HARMÁČKA, POŽÁRA, velitele mimometné baterie BULVASE a další bojovníky schopné důsledně plnit nelehké úkoly praporu a výsadkové brigády.

U velitelské rotu praporu stál v čele npor. ŠINDLER, velitel s velkými a bohatými zkušenostmi ze služby u výsadkových jednotek. Rota měla 4 čety, průzkumnou v čele s por. BROTÁNKEM, ženijní s por. FIALOU, spojovací s por. ČLOVIEČKEM, velitelské čety s por. RUDZANEM – celkem 120 příslušníků. V té době nebyly v organizaci u útvaru občanští pracovníci (mimo VSB) a tak měla velitelská četa v organizaci ševce, krejčího, kuchaře, řidiče a další odbornosti. Ukočirovat tento složitý, živý a různorodý organismus, nebylo nikterak lehké.

Díky veliteli rotu npor. ŠINDLEROVI a velitelům čet se dařilo plnit úkoly dobře až výtečně. Velitelská rota zabezpečovala život a chod praporu. Samozřejmě byly i problémy, především v kázní, režimu života jednotky, které však nevybočovaly z norem útvaru či výsadkové brigády.

Velení praporu a štáb prováděli plánované, ale i neplánované kontroly s důrazem na pořádek, režim a kázeň u jednotek. Z výsledků jedné kontroly jsme dopadli jako „hubkaři“. Závěr: Indiánský pochod Košice – Kysak a zpět. Žádné debaty nebo vysvětlování. Cílem bylo zvýšit kázeň, režim, organizovanost usilovným pochodem cca 50 km. V Kysaku byla otočka, tam stál mjr. ČESAL i se svou manželkou, oba v teplácích a kontroloval jak nám to šlape. Pochod byl zahájen večer a ukončen v ranních hodinách. Výsledek byl ten, že se zlepšila na dlouhou dobu kázeň, režim i organizovanost života rotu, neboť nikomu se nechtělo opět absolvovat takový pochod. Důležité bylo, že rota pochodovala jako celek, včetně velitelského sboru, kuchařů, řidičů, chemiků, průzkumnáků atd. Nikdo tedy nemohl říci, že to byl kolektivní trest. Ne, příslušníci rotu to chápali jako jednu z možností výchovného procesu a přijímali to raději, než ukládání tvrdých kázeňských trestů.

U velitelské rotu 72. vppr jsem sloužil velice rád. Získával jsem zde první velitelsko pedagogické a výchovné zkušenosti. Byla to zásluha tehdejších velitelů, příslušníků štábu a výchovných pracovníků. Vzpomínám na tu dobu, na velitele jednotek – kamarády, spolubojovníky, se kterými jsem prožil své začátky služby u výsadkových jednotek. František PAPOUŠEK

VYZNÁNÍ

Ve Starých Splavech, na letošním setkání starých výsadkářů, se přihlásil o slovo bývalý desátník Miloš HLEDÍK z Brna, který sloužil v Zákupech u 1. rotu 72. vppr v letech 1948 – 1950. Z toho co řekl vyjímáme: Chci mluvit jménem obyčejných řadových vojáků, protože i oni byli součástí toho, čemu se obecně říkalo výsadkové vojsko. Na každé naše setkání se strašně těším už celé měsíce. V očekávání věci příštích začíná se mi honit hlavou množství vzpomínek na ty dva nejhezčí roky života, které jsme prožili v tomto krásném kraji. U některých událostí se myšlenky pozastaví, pokouším se zapřemýšlet jak to vlastně tenkrát v té či oné „bitvě“ bylo, co přesně se odehrálo na tom, či onom cvičení, jak to vlastně bylo s tou ukradenou májí ...? Ale záleží na tom tak strašně? Copak musí všechna data souhlasit? Prostě tak nějak to bylo a stejně to byla prima vojna. Rád bych se alespoň na moment vrátil do těch let 1948 – 50, kdy jsme sloužili v Zákupech, ve Stráži, či na Hradčanech. Šli jsme tenkrát k výsadkovému vojsku dobrovolně, dobrovolně jsme přijali tu kázeň, zodpovědnost a realitu tvrdého výcviku. A právě ten tvrdý výcvik s hektolitry potu, ochota dát třeba i svůj život pro tu malou zemičku, které se říkalo Československo, to byla, přátelé, ta nejceněnější deviza, s níž jsme se my, řadoví vojáci, vraceli po dvou letech do civilu jako opravdoví chlapi. A láska ke zbraním zůstala už navždycky. Vědomí, že jsme výsadkáři, přesněji řečeno, že jsme byli výsadkáři, nás provádí celým životem. Ať jsme procházeli sebetěžšími zkouškami, které nám život připravil, vždycky se v každém z nás ozvalo něco silného, povzbuzujícího: „Chlapče, nesmíš to vzdát, musíš to překonat, jsi přece výsadkář!“ To hrdé slovo výsadkář bývalo často vzpruhou a všemocným lékem. To, že jsme se z vojny vrátili jako opravdoví chlapi nebylo pochopitelně samo sebou. Někdo nás k tomu musel vést, cvičit nás, starat se o nás. Tak jako na první lásku si každý vzpomene i na své první velitele. Dostávali jsme od nich do těla, ale oni nás naučili vytrvalosti a houževnatosti, vypěstovali v nás odvahu, naučili nás všechno nutné ke zvládnutí tajů výsadkového „femesla“. My jsme si svých velitelů opravdu vážili, protože byli nejen tvrdí a nesmlouvaví ve výcviku, ale uměli i otcovsky vyslechnout když jsme měli trápení, jaká potkávají každého vojáka. Víte, kdyby měl život brzdy, já bych brzdil i patami. Mně strašně štve, že pánbíček k sobě povolává staré výsadkáře jako každého jiného. Víím, že mu do toho nemám co mluvit, ale jsou chvíle, kdy s ním rozmlouvám asi takto: „Pane bože, co by Ti to udělalo, kdybys nás, staré výsadkáře, nechal žít na pořád. Vždyť nás není tak moc, aby Ti to nějak vážně narušilo plán plnění. Máš přece dostatek lumpů, vrahů, zlodějí a tunelářů, kterých by se svět klidně a rád zbavil.“ A co na to pánbíček? Nic, vytrvale mlčí. On u výsadkářů nebyl, co on o tom ví? Takže musíme vzít život jaký je a těšit se na tato pravidelná setkání. Dávají nám možnost vracet se alespoň ve vzpomínkách do nejkrásnějších let našeho života, těší a posilují nás i když stárí se už na ty naše dveře dávno doklepal. Za tuto možnost jsme všichni vděční manželům PLESAROVÝM.

Daga MINKEWITZOVÁ

JEZERO MUDr. MARKA

Tak by se dal pojmenovat příběh, který se udal na Borečku v závěru kurzu seskoků s ručním otevřením padáků. Zbývalo ještě provést několik seskoků na malou doskokovou plochu u Borečku. Ta byla na jedné straně ohraničena rybníkem výkalů z blízké velkovýkrmny prasat „gigant“.

V den seskoků vál trochu silnější vítr, jinak byl krásný sluneční den. Já jsem byl na doskokové ploše u velkého dělostřeleckého dalekohledu s úkolem hodnotit počínání parašutistů ve vzduchu při volném pádu. Od Hradčan se ve výšce 900 m přibližovala Dakota s nákladem lidských těl. Jeden za druhým pomalu vyskakovali. Všechno probíhalo naprosto podle programu až předposlední výsadkář vyskočil, levou ruku držel na záložním padáku a pravou padákový uvolňovač, umístěný v kapsičce levého prsního popruhu. Pak se stalo to, co nikdo neočekával.

Parašutista pojednou prudce rozhodil obě ruce do stran a otevřel záložní padák. Po několika vteřinách zareagoval padákový uvolňovač PAS, hlavní padák se vyhnul ven z vaku a spadl pod výsadkáře. Skákající, to byl MUDr. MAREK z brigádního lazaretu v Prešově, se marně snažil o řízení snosu. Řídit dva padáky bylo skoro nemožné. Obsluha z Borečku, oděna ve skafandrech čekala na břehu, až výsadkář dopadne. Ten po zhoupnutí padáku těsně nad hladinou dopadl naplocho nedaleko od okraje rybníka a nárazem zvedl vysokou tříšť prasečího moče. Muži ve skafandrech okamžitě pomohli MUDr. MARKOVI a jeho padákům z jezera. Všude se rozšířil pronikavý zápach. Nejvíce páchnul MUDr. MAREK. Přes koupel ve velké vaně v balírně padáků, v provoňované vodě byl zápach neustále cítit. Některý z jeho kamarádů nelenil a okamžitě vyrobil vkusnou tabulku s nápisem „Jezero doktora MARKA“.

Jan Ivan LUKÁŠEK

BYLO TO PŘED PADESÁTI LETY

Ve výsadkové aspirantce v Hradčanech bylo vybráno 20 mladých jinochů a s velitelem čety por. JEBÁLKEM jsme byli odveleni do tankového učiliště ve Vyškově. Po absolvování tankové ŠDZ jsme byli vyřazeni. 14 četařů aspirantů a 6 podporučíků: URBANEC, VODIČKA, TOKÁR, PERNICA, STOKLÁSEK a MALOVANÝ, se svým velitelem tvořilo základní jádro 172. mechanizovaného výsadkového praporu. Ten vznikl ve druhé polovině roku 1951 v Sabinově. Velitelem byl špkt. Anton KUPEC, náčelníkem štábu npor. POCHOP, pomocníkem náčelníka štábu por. LEHKÝ, ZVP npor. TOMAŠKOVIČ a lékařem praporu MUDr. SÝKORA.

Koncem roku 1951 a začátkem roku 1952 dochází k přesunu 172. mech. výs. praporu do Švermových kasáren v Košicích. V následujících měsících řada z nás aktivovala a odcházela k jiným útvarům a zbraním. Ve snaze zajistit si budoucnost jsem i já přijal toto řešení a v hodnosti poručíka jsem byl přemístěn do chemického učiliště v Červené Vodě. Po absolvování Vyšší školy důstojníků chemie jsem se vrátil do Prešova, kde jsem převzal v roce 1953 chemickou brigádní jednotku od npor. Borise BAŘINKY. Mým odborným nadřízeným byl kpt. Miloň REZLER. Vzpomínám i na NS 22. vb mjr. KUTÍNA, který měl pochopení pro dravé a divoké mládí velitelů brigádních jednotek CHLEBEČKA, SPORKU, HLINÍKA, ŠECHNÉHO, ORŠULY, FOCHLERA, KRBA a ŠULČÍKA.

Potom, jak a proč došlo k zániku 172. mechanizovaného praporu mně není nic známo, ale přesto na tyto roky neustále vzpomínám.

Drahomír MALOVANÝ

PODOBNOST ČISTĚ NÁHODNÁ?

V poznámce k pololetnímu vyhodnocení MKVV Liberce předseda klubu kol. VOJTĚCH píše:

Plnění plánu činnosti za 1. pololetí roku 2001 potvrzuje dosavadní zkušenosti a praxi, že je určitá problematika v zájmu i účasti na akcích podle plánu činnosti. Účast není často adekvátní k vynaloženému úsilí obětavých organizátorů, zvláště těch, kteří musí dlouhodobě zajišťovat např. dopravu, ubytování apod., což je závislé na včasné a odpovědné podání přihlášky. Příčinu vidíme v tom, že rozšířením členské základny dochází k určitému rozčlenění, ať již podle věku, zdravotního stavu, podle doby kdy a kde sloužil u výsadkového vojska, v jaké specializaci apod. Toto vše se pak projevuje v zájmu o naprogramovanou činnost klubu i k vytváření zájmových skupin. Za těchto podmínek je velmi obtížné vymyslet takový program

v plánu činnosti, který by vyhovoval zájmům všech členů. Potud kol. VOJTĚCH.

To všechno plně koresponduje s našimi zkušenostmi. Navíc zde jistě důležitou úlohu hrají mnohé jiné zájmy a aktivity našich kolegů. Nepřehlédnutelná je i jistá pohodlnost, tlak rodiny, dlouhodobá antipatie k některému jinému členu, ne dost hluboký zájem o klubový prožitek ze setkání s bývalými kolegy, ale mnohdy ne příliš atraktivní návrh akce. Těch příčin je individuálně jistě mnohem víc, např. nezanedbatelné jsou i pracovní aktivity mnohých našich mladších kolegů.

Stejně poznatky asi mají i v jiných MKVV. To však neznamená rezignovat, klubovou činnost nějak zvlášť omezit, nebo snad zrušit. Myslím, že vždy a všude se najde dost těch, kterým v hrudi bije výsadkové srdce a opět a opět rádi pobudou v družném pohovoru a v přítomnosti stejně naladěných. Ke zvýšení aktivity všech bychom chtěli přispět k našim zpravodajem.

OHLASY

Kolega Eduard VANDERKA nám napsal: MKVV Písek se sešel 18. září 2001. Inspirací pro nás byl Zpravodaj č. 23 se vzpomínkami nad fotografiemi. Také každý z nás něco přinesl ze svého archivu, vzpomínali jsme na kamarády i po 20 až 30 letech a připomněli si mnoho příjemných událostí z výsadkového života. Kol. MAYER nás informoval o průběhu vzpomínkové oslavy v Praze. Zaujal nás i článek kol. ŘEPKY „Výsadkář, to není jen padák a zbraň, ale i odznak.“ On to myslel jistě účelově. My si myslíme, že toto není zdaleka úplně. Jsou to jen vnější znaky a ty většinou dnes dávno nemáme. Typickým znakem je něco daleko hlubšího, asi by se to dalo nazvat „výsadkové kamarádství“. Náš MKVV sdružuje výsadkáře několika generací v rozmezí od 53 let do 73 let. Často jsme se ve službě nikdy nesetkali. Přesto jen fakt, že jsme sloužili v kterémkoliv době u tohoto vojska z nás dělá ty nejlepší kamarády. Proto „výsadkář“ – to je především nejlepší kamarád všech výsadkářů. Bylo ovšem třeba někoho, kdo zorganizuje možnosti setkání, vytvoření kolektivů a výměny informací. Za to znovu skládáme díky kolektivu kolegů z Prostějova.

O ČEM JSME DOSUD NEVĚDĚLI

Pan ing. KUDRNÁČ a B. SVOBODA nám zaslali dopis s názvem **Kamarádství a tradice**. Píší. Chceme informovat o jednom přátelství, dnes již jednačtyřicetiletém. V roce 1960 jsme se také stěhovali s 22. výsadkovým průzkumným praporem (velitel mjr. ŠEDINA), do Holešova. Při odchodu do zálohy jsme si slíbili (tehdy 16 kamarádů), že se budeme pravidelně scházet. Slib do dnešního dne plníme. První sjezd se uskutečnil v roce 1961 v Brně a pak následovaly v ročních odstupech další v různých místech republiky. Také jsme se sešli v Prešově, Holešově, Prostějově, ale i ve vinném sklepe na jihu Moravy, kde sjezd organizovaly manželky bývalých výsadkářů, za našeho doprovodu. Těchto sjezdů již bylo 39. Nutnost pravidelných setkání geniálně vystihl náš velký přítel Jeník BEČVÁŘ, jihočech. v roce 1999, kdy na jím organizovaném sjezdu prohlásil: „Ten Jára nemá

rozum, že nepřijel, vždyť se tolikrát již nesejeme.“ Netušil, že tento sjezd je jeho poslední, neboť krátce na to, na jaře roku 2000, se s ním naposledy loučilo jeho pět kamarádů.

Nyní kádr tvoří již jen pět veteránů, kteří se v roce 2000 zúčastnili s manželkami, dětmi a dokonce i vnoučaty sjezdu šedesátiletých. Na severu Čech se sešlo přes 40 účastníků a bylo na co vzpomínat. Za všeobecného souhlasu jsme přijali název ROTA BLANIČTÍ RYTÍŘI II.

O všech sjezdech je vedena kronika a fotografií jsou plná alba. V poslední době často při našich setkáních diskutujeme o tom, kde a jak se zrodilo tak dlouholeté kamarádství. Zřejmě náročný výcvik vyžadující spolehlivost, odpovědnost, fyzickou zdatnost a psychickou odolnost každého z nás byly základem trvalého přátelství přetrvávajícího léta života a všechny změny ve společnosti.

VÍTE ŽE

1. 19. 5. 2001 provedli příslušníci MKVV Plzeň, podle plánu své činnosti, na letišti v Plasích u Plzně seskok padákem s výšky 600 m. Mezi absolventy seskoků byl i 69-ti letý Ladislav ČIČMÍR, který má na svém kontě již 350 seskoků. Dalšími skákajícími byli kolegové TREML, FENCL, HAVRÁNEK, KVOCH, ŠVARC, KEPKA a FRANC. (kol. ČIČMÍR)

2. Po veteránech z Liberce a pravidelně skákajících plzeňských vystoupala k oblakům i skupina členů klubu výsadkových veteránů SR v Bratislavě. Dne 4. srpna 2001 12-ti členná skupina veteránů na letišti Aeroklubu Bratislava ve Vajnorech provedla seskoky s výšky 600 m. Z podrobného popisu událostí otiskujeme jen tento výňatek. (kol. JANÁČEK)

3. MKVV Zlín uspořádal 12. 5. 2001 na střelnici mysliveckého sdružení Zlín – Horákův mlýn Vršava střeleckou soutěž z pistole a samopalu. Vedle členů MKVV se soutěže zúčastnili příslušníci policie a klubu důstojníků a praporčíků v záloze. Celkovým vítězem se stal člen MKVV Zlín kol. SEDLÁČEK. (kol. ŠULÁK)

4. MKVV Liberec provedl pololetní hodnocení plnění plánu činnosti. Z 10 položek musela být pouze jedna zrušena. Kladně je hodnoceno splnění seskoků dne 6. 7. 2001 kol. OCHOTNÝM, STÁROU, SEMUSIEM, KOUTECKÝM a POSPÍŠILEM. Dalšíh 7 přihlášených z technických důvodů seskoky nemohlo provést. (kol. VOJTĚCH)

5. Letos v červnu již počtvrté zorganizovali manželé PLESAROVÍ „seskoky na přání“ ve Starých Splavech. Jsou vždy zváni ti, kteří do roku 1951 sloužili v posádkách výsadkářů okolo České Lípy. Více než 90 účastníků mimo jiné vyslechlo i bývalého desátníka Miloše HLEDÍKA. O tom, co říkal, nám napsala kol. MINGEWITSOVÁ.

6. Sedmičlenná skupina veteránů z MKVV Zlín, vedená kol. Jaroslavem BARTÍKEM, se zúčastnila „Dětského dne“, který pořádali kolegové z přešovského klubu 2. 6. 2001. Pochvaluji si pozornost a péči kol. z Prešova, kde kol. CIBULKA svým autem jim umožnil navštívit všechna známá místa v okolí posádky a příjemně prožít odpoledne na dětském dnu.

7. Kolega HONEJSEK až do nebe chválí manžele SADÍLKOVÍ za perfektní průvodcovskou činnost po Liberci, kterou poskytli zájezdu organizovanému klubem vojenských důchodců z Náchoda. Jejich nevšední péči a obětavost jsme oceňovali i my, KVV Prostějov při našem předloňském zájezdu.

8. Kol. PETRUŠKA dostal titul „drtič vzduchu“ když si ke svým šedesátým narozeninám daroval a provedl v srpnu seskok z letounu BRIGADÝR na letišti v Prostějově. Přesnost přistání byla obstojná, přistál v okrese Prostějov.

9. Polomy a škody, které nadělalo tornádo v zámeckém parku v Čechách pod Kosířem

pomáhali likvidovat i výsadkoví veteráni bydlící v obci. Vyznamenal se kol. VERNER, který na malotraktoru přijel se všemi vnoučaty. Zlí jazykové tvrdí, že proto, aby se děti jednou najedli. Brigádníci totiž dostávali pítí a klobásy.

10. Výbor KVV Prostějov zorganizoval 21.9.2001 „velké vinobraní“. Ti členové, kteří se zúčastnili, většina se svými drahými polovinami, se výborně bavila. Ono se totiž jedlo, pilo, hodovalo, zpívalo, soutěžilo a tančilo. To všechno hlavně zásluhou kol. BÁRTKA a manželů STARÝCH.

11. Výsadkáři mají svého patrona? Je jím údajně Michal Archanděl Gabriel jak tvrdí kol. Jan HROMNÍK z KVV Bratislava. 9

12. Již v roce 1949 byl na severní Moravě vyroben klopový výsadkový odznak s nápisem „PARAVETERÁN 1949“.

13. Zlínští výsadkoví veteráni mají své klubové odznaky – kolekci čtyř různých barevných odznaků, z nichž tři jsou prodejné a čtvrtý čestný.

14. Kol. FILIP nechal zhotovit matrici nášivky první paraplasty. Nášivky bylo možno zakoupit v průběhu výroční členské schůze KVV Prostějov.

15. Bratislavský oblastní klub VV vydal v září letošního roku první číslo zpravodaje s názvem „Červené barety“.

16. V MKVV Chrudim v letošním roce do konce srpna zorganizovali 11 kvalitních akcí, o kterých nás podrobně informoval kol. BANÁŠÍK i s doručením dokumentárních fotografií. Na srpnové akci, za přítomnosti rodinných příslušníků nejen že se dobře bavili při opékání selete, ale udělili i medaile kol. HLAVENKOVI, KLEMEŠOVI, PORADOVI, JUDr. POUPEŤI a RYCHLÉMU.

17. Kolegové z MKVV Chrudim letos dokončili přemístění a vzorné upravení pomníků šesti výsadkářů, kteří zahynuli při autonehodě u obce Stěblová v roce 1966 do chrudimských kasáren. Napsal nám o tom kol. Rychlý, když pochválil i podporu velení vmpř.

18. Kolega Pavel BUČKA připravuje vydat almanach o výsadkovém vojsku. Součástí budou i Vaše vzpomínky na službu u výsadkových jednotek (od založení až po současnost), pokud mu je, případně i s fotografiemi napíšete a zašlete na adresu: Mgr P. BUČKA, Lublaňská 1/14, VLČINCE II, 01008 ŽILINA.

19. Náš patronátní útvar VÚ 8280 Prostějov si vybral jako svůj „den útvaru“ termín, kdy před 41. lety byl přemístěn do posádky Prostějov, tj. 1. září. Při slavnostním nástupu útvaru, za přítomnosti čestných hostů, byli nejlepší příslušníci vyznamenáni. Přejeme jim ať i nadále zůstanou MEČEM ARMÁDY HROT.

20. Náš mateřský útvar má nový název: „6. skupina speciálních sil“.

Vzpomínkové setkání

Na den 20. července 2001 zorganizoval kol. Jaroslav VONDRA mladší setkání bývalých spolupracovníků jeho otce jako vzpomínku třetího výročí dne, kdy nás kol. Jaroslav VONDRA navždy opustil. Je obdivuhodné kolik organizačního úsilí a jaké finanční náklady obětuje jeho syn, aby splnil odkaz svého otce. Na pietní slavnosti emocionálně promluvil syn Jaroslav a svými projevy jej doplnili i kol. JURÍČEK a MULLER. Ten zvláště vhodně nasměroval vzpomínky přítomných na celou řadu našich kolegů, se kterými jsme se, se smutkem v duši v posledních letech museli rozloučit. Všechny je postupně vyjmenoval. Význam akce byl zdůrazněn účastí zástupce z MO a jednotky od VÚ 8280 Prostějov s velitelem útvaru a jeho zástupcem, ale i přítomností celé řady těch nejstarších, i zakladatelů našeho výsadkového vojska. Kol. ŘEPKA, prezident našeho KVV předal rodině VONDROVÝCH medaili KVV Prostějov jako uznání kolegovi Jaroslavu VONDROVI im memoriam. Odpolední posezení bylo vítanou příležitostí pro všechny účastníky aby si zavzpomínali.

VZPOMÍNÁME

VETERÁNI NAD BRATISLAVOU

Na Setkání veteránů 2000 v Prostějově vzklíčila myšlenka opět si vyzkoušet jaké je to mezi nebem a zemí. Naši aktivitu přivítali členové Aeroklubu, maskáče a kanady půjčila armáda SR a Aeroklub padáky. Každý účastník si individuálně vybavil lékařskou prohlídku. Předseškokovou přípravu 3. 8. 2001 řídil kol. TUČEK, přičemž všechny pořádně zapotil. Mezi adepty byl i Ján ČARNOGURSKÝ – ministr spravedlnosti SR a náš prezident Mirek ŘEPKA. Protože silný vítr nedovolil provést seskoky již v pátek 3. 8., byly přeloženy na 4. 8. ráno. Takže večer 3. 8. byl využit k přátelskému posezení za přítomnosti přátel adeptů seskoků i význačných hostů – např. několikanásobné mistrně sportu Boženy MEHEŠOVÉ, zasloužilého mistra sportu Gabo KIŠE, Emila TENCERA, Ivana NĚMČEKA a dalších. Všechny v úvodu pozdravil předseda KVV Bratislava Emil SMREK.

V sobotu ráno se všichni včas dostavili a absolvovali to, co dříve již mnohokrát – strojní do padáků, nástup do letounu, start, stoupání do výšky 600 m, příprava a výskok po trojčích. Pocity při výskoku, sestup na padáku a nakonec radost z bezpečného přistání. To všechno velmi emotivně a podrobně popsal ve svém příspěvku kol. JANÁČEK, ale rozsah našeho zpravodaje si vynutil toto zkrácení.

Celou tuto akci zorganizoval KVV Bratislava při příležitosti 55. výročí zahájení výcviku parashutistů v Bratislavě. Diplomy a odznaky za provedení seskoku obdrželi Ján ČARNOGURSKÝ, Ladislav DEUKOCZY (69 let), Mikuláš EFENBERGER (60), Pavel FRANÍK (68), Alex GEORCIEVSKÝ (69), Mikuláš GEORCIEVSKÝ (68), Ján HROMNÍK (62), Štefan JANÁČEK (62), Ján KUPECKÝ, Miroslav ŘEPKA (67), Josef TUČEK (58), Josef VRÁBEL (62).

Za podporu a pomoc při uskutečnění této akce poděkovali účastníci aeroklubákům ing. Antonu LIŠKOVÍ a Mariánovi POLAKOVIČOVÍ.

Navždy nás opustili

– kolega **Viliam SLOBODA** ve svých 79 letech skončil dne 17. srpna 2001 po dlouhé, těžké nemoci. Byl to jeden z velitelů ještě ve Stráži pod Ralskem. Zúčastňoval se pravidelně všech našich setkání v klubu a vždy se hrdě hlásil k tomu, že byl výsadkář. Pražská skupina přišla o aktivního člena.

– liberecká MKVV ztratila svého člena, kolegu **Jaroslava NOVOTNÉHO** z Rumburku, který zemřel ve věku 74 let.

– ve věku 85 let zemřel jeden ze spoluzakladatelů výsadkových jednotek kolega **Josef ČERNOTA**. Poslední rozloučení s legendou výsadkového vojska a západního odboje dne 26. 10. 2001 se zúčastnila řada jeho přátel, obdivovatelů a spolubojovníků z Břeclavi, Chrudimi, Zlína, Prahy a Prostějova. Odešel člověk, který svým přesvědčením, vlastním životem a praktickými činy se zasloužil o vznik, vývoj a činnost výsadkových jednotek v ČSR. V roce 1939 pochopil, že jeho místo proti nastupujícímu fašismu je v odboji. Proto odešel do Polska, později do Francie, kde nastoupil do cizinecké legie. Když se začala organizovat čs. jednotka ve Francii, byl jeden z prvních, který se přihlásil s cílem bojovat proti hitlerovskému Německu. Po pádu Francie odešel do Velké Británie, kde se organizovaly čs. výsadkové jednotky. V roce 1944 byl vysazen v Beskydech jako člen diverzní skupiny „VOLFRAM“. Od roku 1947, až do svého nuceného odchodu z ČSLA v roce 1950, se podílel na přípravě materiální, technické a výsadkové základny. Celá řada velitelů vyrůstala pod jeho dohledem. Byl nositelem řady zahraničních i čs. vyznamenání. Teprve v posledních letech byl v celém rozsahu rehabilitován a povýšen do hodnosti plk. ČA. Se založením našeho klubu výsadkových veteránů se stal jeho členem.

– členy zlínského MKVV zarmoutil kolega **Mojmír MADER**, když dne 9. 9. 2001 neočekávaně odešel na věčnost jejich, do té doby, aktivní člen. Zlínské kolegyně budou na něho stále vzpomínat.

– jedním ze zakladatelů a dlouholetým funkcionářem Oblastního klubu výsadkářů v Prešově byl nám mnohým známý kolega **Zdeněk BIČAN**. Také jemu se navršily dny jeho bytí mezi námi a po dlouhé nemoci dne 6. 11. 2001 odešel na věčnost. Jeho přívětivá povaha a vstřícné jednání bude nám všem, kteří jsme jej znali, dlouho chybět.

Všem kolegům věnuje tichou vzpomínku.

VETERÁN PŘIPOMÍNÁ aneb SNESEM SE PADÁKY

Z čísla 2, ročníku VI Veterán – zpravodaje oblastního klubu VV v Prešově přetiskujeme tuto stať: Domnívám se, že každý výsadkář ví, jaký typ padáku používal jako dopravní prostředek při seskocích v obě své služby u výsadkových jednotek. Doopravdy, pamatujete se jaký typ padáku jste používali? Jaké byly jeho taktické technické údaje? Chci Vám je připomenout! Mladší výsadkáři s tím nemají problém. Používali, nebo používali, pouze jeden typ padáku. Výsadkoví veteráni však zažili několik typů. Po založení výsadkových jednotek bylo rozhodnuto, že výsadkové vojsko dostane padáky vlastní výroby. Tak vznikl padák VJ – I/47, který byl homologovaný a po vykonání úspěšných zkušebních seskoků v únoru 1948 byl přijat do výzbroje armády. Padák VJ – I/47 byl osobní padák s vrchlíkem ve tvaru seřiznuté koule o ploše 71 m² s dýchacím otvorem v ose vrchlíku spojený s padákovou vestou 28 šňůrami o délce 7 m. Rychlost klesání byla 6 až 7 m/sec. umožňoval seskok z výšky 150 m za letové rychlosti 300 km/hod. Na tomto padáku byly 2. 6. 1948 zahájeny praktické seskoky k návniku seskoků na Strahovský stadion v Praze. V rámci 11. všesokolského sletu dne 8. 7. 1948 vykonala řada příslušníků 71. výsadkového praporu ukázkový seskok z výšky 150 m na plochu stadionu na Strahově. Je potřebné zdůraznit, že až do podzimu 1948 byly seskoky prováděny pouze s jedním padákem. Teprve po tragické nehodě 10. 8. 1948 bylo nařízeno pro mírové seskoky používat i záložní padáky. V té době se používaly jako záložní padáky letecké záchranné padáky s upravenými popruhy. Koncem roku 1950 obdrželi výsadkáři sovětské padáky PDT – 1 a PZ – 1 (to byly předchůdci padáku PD – 47 a PZ – 47), které v průběhu roku 1951 nahradily dosud používané padáky VJ – I/47. Přejechod na sovětské padáky nebyl přijímán s důvěrou, ale již první seskoky ukázaly jejich bezpečnost, spolehlivost a kvalitu. Jejich velkou výhodou bylo to, že neměly oscilaci, samočinně se otáčely po větru a daly se do určité míry i řídit. Všichni výsadkoví veteráni na tomto padákovém kompletu vykonali tisíce úspěšných seskoků a rádi na ně vzpomínají. Byl to „KOČÁŘ“. Padák PD – 47 měl nosnost 120 kg, klesání 5,2 m/sec., nejmenší výška otevření padáku při seskoku z balonu 400 m, z letadel při rychlosti 100 km/hod. 120 m, vrchlík padáku vyroben z perkalu, měl plochu 72 m² čtverečních a 22 šňůr (z kterých 1. a 22. byly dvojité) o délce 6,5 m. K uzdičce vrchlíku se při seskocích z balonu výsadkáři vázala trhací šňůrka o pevnosti vtrhu 60 kg. Při seskocích z letadla se používal vak vrchlíku s výtahným padáčkem (čechol). Padák PZ – 47 umožňoval provádět seskoky do váhy 100 kg při rychlosti letu do 300 km/hod. Rychlost klesání nepřevyšovala 7,5 m/sec. Plocha vrchlíku byla 42,5 m² čtverečních a padák měl 22 šňůr (1. a 22. opět dvojité) o délce 4 m. Tímto padákovým kompletem se prováděly seskoky z balonu, z letadel C – 47 (DAKOTA), Li – 2 a IL – 14

ve dne i v noci s použitím záložního padáku, s dlouhou zbraní, s osobním zásobníkem, v masce i seskoky do vody. Začátkem roku 1965 začaly zkušební seskoky s novým typem padáku – OVP – 65, který ještě téhož roku nahradil dosud používané typy. Zavedením tohoto padáku se začala éra „seskoků se zádržkou“. Osobní výsadkový padák OVP – 65 byl určen pro cvičné i bojové seskoky z letadel s plnou výzbrojí a výstrojí, nebo k cvičným seskokům z balonu. Umožňoval seskoky s okamžitým nuceným, ručním anebo zpožděným automatickým otevřením padáku při rychlosti letadla do 450 km/hod. Vrchlík OVP – 65 má kulatý tvar o ploše 80 m² čtverečních s 32 nosnými šňůrami. Umožňoval seskoky z výšky 150 m při okamžitém otevření bez stabilizace a ze 300 m za použití stabilizátoru. Nosnost padáku byla 120 kg, klesání 5,2 m/sec. Jako záchranný prostředek výsadkářů při selhání nebo poškození hlavního padáku sloužil ZVP – 65. Byl také kulatého tvaru o ploše vrchlíku 58 m² čtverečních, nosnost 120 kg, klesání do 7,5 m/sec. Minimální bezpečná výška otevření padáku byla 100 m nad terémem při maximální rychlosti letounu 300 km/hod. Doufám, že uvedené údaje o padácích u výsadkových jednotek osvěží vzpomínky každého vojenského výsadkáře, když pod kopulí svého vrchlíku se opájel pocitem nádherné volnosti a svobody. I když po přistání musel na tyto pocity rychle zapomenout, a s odvahou a obětavostí, vlastní všem příslušníkům výsadkových jednotek musel začít plnit uložené úkoly.

– zb –

DUKLA – PARA PROSTĚJOV HLÁSÍ

Armádní sportovní oddíl DUKLA parašutismu má v současné době 10 sportovců stálého stavu a 5 vojáků základní služby. V letošním roce absolvovali koncem června Světové letecké hry ve španělské Granadě. Tato akce byla na úrovni mistrovství světa. Obsadili zde 4. místo v kombinaci družstev. V příštím výcvikovém roce je čeká pouze Světový pohár v klasických disciplínách. Již nyní je jasná nominace: npor. Jindřich VEDMOCH, prap. Miloš JURČA, prap. Čestmír ZÍDKA, prap. Jiří GEČNUK, nrtm. Ivan HOVORKA. V DUKLE chystají různé změny v personálním obsazení i ve specifice sportu. Budeme od tom informovat.

kpt. Ctibor VACH

VÝZVA

Vrátilo se nám několik zpravodajů zaslanych na stávající adresy. Prosíme, oznamte nám případné změny adres. Také telefonní čísla se mění a my o změnách nevíme. Nelitujte několik korun za poštovné!

KULATÁ VÝROČÍ V ROCE 2002

LEDEN – HOŘEJŠÍ Ivo – 70, KUBIAS S. – 70, LEŠKO Štefan – 80, MAJER Eduard – 60, MĚSÍC Ladislav – 75, ROST Gustav – 70,

ÚNOR – BROTÁNEK Bohumil – 75, PROCHÁZKOVÁ Božena – 65, SVOZIL Přem. – 75, ŠVRLO Peter – 55, ŠIMÁČEK J. – 55, TOMALÍK V. – 65, LEJSEK Fr. – 60,

BŘEZEN – BLÁHA Rudolf – 75, PISKA Josef – 75, MIKOVINÝ Albert – 75, MALÝ Josef – 70, MADĚRA Vlad. – 85, POŽÁR Josef – 75, SADÍLEK Lad. – 70, KROPÁČEK J. – 60, VIODOVÁ R. – 65,

DUBEN – BALCAR Jaroslav – 70, PAPOUŠEK Fr. – 70, HRALA Jan – 75, HYNEK Václav – 60, CHUDOBA B. – 60, MATOUŠ J. – 70, OPLUŠTIL M. – 75, ZEINER Jiří – 75, MAJIRSKÝ J. – 80,

KVĚTEN – BUDSKÝ Mir. – 65, HAVLÍK Em. – 70, PŘÍVRATSKÝ J. – 75, ŠVIREC Rudolf – 65, EHL V. – 60, STARÝ J. – 65,

ČERVEN – BUČKA P. – 70, BAŠE Jan – 65, HALML Mil. – 75, MEJDR V. – 60, NECHANICKÝ V. – 70, SMOLÍK R. – 70,

ČERVENEC – KLUŠT Jan – 75, KOUTECKÝ Michal – 55, DUCKÝ J. – 70, HÁJEK Otakar – 60, KREJČÍ Ed. – 70, VLASKO Ján – 70,

SRPEN – JIRAVSKÝ K. – 75, JIRÁČEK V. – 70, KUBÍČEK B. – 75, KOCMÁNEK František – 75, PETRÁK J. – 60, VÁLEČKOVÁ M. – 70,

ZÁŘÍ – BUREŠ V. – 70, ČERNÁK Michal – 80, DUŠEK St. – 65, GAVLAS P. – 60, MALÝ Vlad. – 75, ŠVANDRLÍK Z. – 70, STEHLÍK Jar. – 75, ŠIMÍK M. – 70,

ŘÍJEN – BIČAN Z. – 70, FOŘT Jar. – 55, FRANĚK Č. – 60, KUBŮ Fr. – 75, MULLER Josef – 75, VALENTA Pavel – 55, VYKYDAL V. – 70, CHROMCOVÁ B. – 70, SKRBEK J. – 60,

LISTOPAD – BARTŮNĚK M. – 70, FILIP J. – 75, KABÁT Ant. – 70, KAMENÍK V. – 60, ŠOLC Jiří – 70, VANTUCH Ivan – 75,

PROSINEC – DUBNÝ Ant. – 80, MUCHA Jar. – 75, PETRŽELA O. – 75, PÁLENÍČKOVÁ J. – 70, RAŽDÍK E. – 60, SVOZIL J. – 70, ŠÁDEK L. – 55, STOLÁR K. – 55, HELIA Vít – 60, ZAPLETAL Mir. – 65.

ZÁVĚRY Z JEDNANÍ S VEDOUcíMI MKVV

Před výroční členskou schůzí KVV Prostějov byla realizována plánovaná porada, které se zúčastnili kolegové z Prahy, Pardubic, Zlína, Brna, Liberce a kol. ČEJKA.

Podle připraveného programu zazněla výzva, aby členové a MKVV informovali KVV Prostějov o změnách telefonních čísel svých funkcí a členů.

Byl přijat názor, že je správné MEDAILE KVV udělovat jen aktivním členům při jejich kulatinách a přitom nezapomínat na ty jednotlivce, kteří žijí odděleně v místech, kde není žádný náš MKVV.

Zaujala předběžná informace o plánovaném setkání v roce 2002 v Chrudimi v srpnu či září.

Třídenní vzpomínkové setkání v Praze při příležitosti šedesátého výročí hrdinných parašutistů skupiny ANTROPOID, vedoucích poslední boj v pravoslavném chrámu Cyrila a Metoděje v Praze a padesátém výročí založení výsadkové brigády, připravuje MKVV Praha, v součinnosti s MO, na dny 16. – 18. června 2002. Patronát převzal NGŠ a jsou pozvány delegace z Anglie, Francie, Ruska a Slovenska. Pořadatelé chtějí pozvané hosty odměnit pamětní medailí. Vyzývají všechny veterány k účasti na pietním aktu dne 18.6.2002 v Reslově ulici.

K námi vydávanému Zpravodaji zazněly dva odlišné názory. Nezveřejňovat „vzpomínky“, ty že patří do almanachů a hlavně informovat o činnosti v klubech. Opačně zazněl názor, že „vzpomínky“ mají být jeho součástí a má se

v jejich zveřejňování pokračovat. Rádi bychom znali názory širšího okruhu našich kolegů a tak nám napište.

Byla nanesená otázka jednotného společenského obléčení pro veterány při našich společenských akcích a oslavách. Byl přijat názor, aby se členové setkávali v takových případech v tmavě modrých sakách a šedých kalhotách s připevněnou nášivkou paraplacky. Tu bude schopen zajišťovat KVV Prostějov. Na veřejnosti by byly vhodné i červené barety s veteránským odznakem.

Pro koordinování akcí byli účastníci vyznáni, aby do poloviny února oznámili ke zveřejnění do Zpravodaje akce, které míní organizovat pro širokou členskou základnu. Samozřejmě s nutnými údaji o místě, čase, finančních nákladech a způsobu přihlášek.

BLAHOPRÁNÍ K VÁNOČNÍM SVÁTKŮM A NOVÉMU ROKU

*Pohodové vánoční svátky
v rodinném kruhu
a hodně spokojených hodin
a dnů strávených v milé společnosti
kolegů z našich klubů
výsadkových veteránů
v příštím roce*

přeje výbor KVV Prostějov

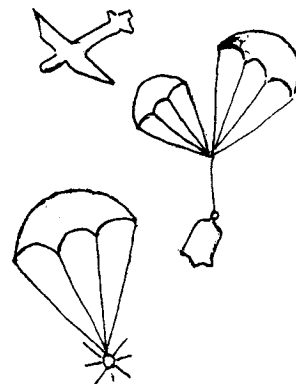
PODĚKOVÁNÍ DOPISOVATELŮM

Toto číslo Zpravodaje je sestaveno převážně z příspěvků dopisovatelů. Všem mnohokrát děkujeme. Protože Zpravodaj nelze nafouknout, všechny příspěvky jsme museli zkracovat a zvláště to postihlo ty, které přišly těsně před uzávěrkou v měsíci srpnu a září. Omlouváme se za to, ale věříme, že Vás to neodradí a opět se ozvete – kolegové LUKÁŠKU, MALOVANÝ, VANDERKO, VOJTĚCHU, KUDRNIČI, SVOBODO, JANÁČKU, ČIČMÍRE, ŠULÁKU, DAGO MINKEWITZOVÁ, BARTÍKU, VERNERE, BANAŠÍKU, RYCHLÝ, HONEJSKU, BUČKO, VACHU. Těšíme se na Vaše další náměty.

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE

Dne 10. 11. 2001 v odpoledních hodinách byla provedena výroční členská schůze KVV Prostějov. Za účasti 55 místních a 41 přespolních členů a čestných hostů – starosty města pana TEŠAŘE a místostarosty pana PIŠTÁKA, kol. MÚDRÉHO ze Svazu slovenských výsadkářů, velitelů postějovských útvarů plk. TROJANA a pplk. KOLÁŘE proběhlo jednání podle známého scénáře. Z hodnocení činnosti naším prezidentem, volby nového výboru, zpráva o finanční situaci, pozdravné projevy, volná zábava při řízném hudbě. Za členy výboru na příští období byli zvoleni kol. ŘEPKA, JUGAS, BARTKO, OPLETAL, STARÝ, ČTVERÁK, BOROVSÝ, HÁJEK, PAPOUŠEK, LEJSEK a kol. JÁHNOVÁ. Jako náhradník kol. JEREMIAŠ. Zajímavě vyznělo i vyhodnocení dotazníku k účasti na akcích podle plánu činnosti. Největší zájem projevil dotazovaný o účast na setkání v Žilině v květnu, v říjnu na zájezd do vínného sklípku, v březnu o MDŽ, v září o druhý ročník našeho vinobraní, následoval zájem o účast na pietním aktu v Praze v červnu a v červenci o Horňácké slavnosti. Slabší byl zájem o účast na divadelních představeních a sportovních utkáních. Nejmenší zájem projevil o výlet na chatu v Jívové.

Výroční schůze byla opět příležitostí ke vzájemnému setkání a pozdravení se těch neaktivnějších našich členů z většiny MKVV.

2002 PF

Vydává Klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby členů. Neproděné!
Kontaktní adresa: František PAPOUŠEK,
Krokova 26, PROSTĚJOV, 796 01,
telefon 0508 / 225 18, mobil 0737 617 167.
Bankovní spojení: účet 153185640, kód 0300.
Nepřelo jazykovou úpravou.